

## **”Vær trofast, vær en apostel” sa Johannes Paul til meg**

Alejandra Vanney er jurist, og på 1990-tallet flyttet hun til Polen for å delta i Opus Deis apostoliske arbeid der. På grunn av sin stilling ved et universitet i Warszawa var hun flere ganger i Roma på møter som pave Johannes Paul II arrangerte med små grupper av polakker. Der så hun personlig de menneskelige og overnaturlige sider ved den nye helgenen.

02.06.2014

”Jeg takker Gud for å ha fått anledning til å treffe en hellig mann, som er kjent som ”den Store” i hele verden. Han viste en naturlig, dagligdags hellighet, var vennlig og oppmerksom mot alle og hver enkelt.”

”Alejandra!” utbrøt han, en gang han oppdaget meg i en gruppe polakker. Jeg kan røpe at det var msgr. Stanislaw Dziwisz, sekretæren hans, som av og til hvisket: ”Hun er fra Argentina, eller fra Polen, eller fra Opus Dei...”

Han var glad i mennesker, og hadde et universelt hjerte, som gjorde at han elsket alle Kirkens karismer. En gang så jeg hvordan han gikk bort til en gruppe nonner fra Karmelitterordenen og spøkte med

dem: "Har dere flyktet fra det lukkede klosterlivet?"

Jeg la også merke til hvordan han snakket til italienere som en italiener. I et møte med en italiensk familie, sa han: "Hva, står bestefar og bestemor?" og han sørget for at de fikk stoler å sitte på.

Han behandlet alle med stor respekt og høflighet. I en audiens jeg deltok i, var det en mann som viste frem en bok. Boken var veldig tung, så Johannes Paul II foreslo at han skulle legge den på et bord. Sekretærene hans flyttet noen stoler, men mannen som holdt boken så det ikke, og da han skulle til å sette seg, falt han på gulvet. Alle begynte å le. Paven så forbauset på oss, og fikk oss til å skjemmes.

I disse audiensene med små grupper av polakker var det representanter fra mange forskjellige institusjoner: speidere, kor, biskoper og

seminarister. Paven snakket med alle om det de var interessert i, og lyttet oppmerksom til det som hver enkelt hadde å fortelle. Han spurte biskopene om seminaristene, hvem de var, hvordan det sto til med dem...

De gangene jeg traff ham, forstod jeg at han visste hvem jeg var og hva jeg gjorde. Ved en anledning fortalte jeg at jeg var bekymret for en person som var fjernt fra Gud. Han ble alvorlig, og sa: "Ber du for denne personen til den hellige Josemaría?" "Ja, det gjør jeg," sa jeg. "Stol på ham", svarte han. Så, med et smil sa han: "Ikke vær redd, paven skal også be."

En gang traff jeg ham sammen med mine foreldre. Med stor vennlighet takket han dem for en datter som hadde viet sitt liv til Gud og som måtte bo langt borte fra dem.

Jeg husker også da jeg traff ham sammen med en gruppe unge

kvinner fra Polen i anledning 2000-årsjubileet. Han oppmuntret oss til å være sjenerøse mot Gud: ”Jesus kommer til å være nær oss i disse dagene. Jeg bønnfaller dere om ikke å si nei, om han skulle be dere om å gi alt. Jeg ber dere om dette som Kristi stedfortreder på jorden, det er det sterkeste argumentet jeg har.”

Den siste gangen jeg så ham, bare noen få dager før han døde, sa jeg noe til ham. Han så på meg, men uten å svare. Han var da meget svak. Jeg hadde akkurat vært med i UNIV, et forum for universitetsstudenter som ble dannet i 1968, etter initiativ fra den hellige Josemaría. Vi hadde ikke kunnet treffe paven som vanlig, på grunn av hans helsetilstand. Jeg sa at vi hadde bedt for ham og at han var i våre tanker. Hans personlige sekretær tok ordet og sa: ”Paven er glad for å høre det, for han vet at han kan regne med ungdommene i UNIV, selv om han ikke ser dem.”

Da jeg skulle gå, sa Johannes Paul II:  
"Vær trofast, vær en apostel."

---

pdf | dokument generert automatisk fra  
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/  
vaer-trofast-vaer-apostel-sa-johannes-  
paul-til-meg/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/vaer-trofast-vaer-apostel-sa-johannes-paul-til-meg/) (09.08.2025)